

Ba Giây Yêu Anh

Truyện được edit và đăng tại kitesvn.com & ssamiy.wordpress.com

Ba giấy yêu anh

Tác giả: **Bánh Bao Nhân Thịt**

Editor: **Sam (p3104)**

Độ dài: **4 chương**

Thể loại: **truyện ngắn, hiện đại**

Raw: **Tấn Giang**

Poster: **Sam**

Nguồn edit: **kitesvn & ssamiy wordpress**

Ebook: **Sam**

-Truyện được edit với mục đích chia sẻ phi lợi nhuận, xin vui lòng đừng dùng bản edit với bất cứ mục đích thương mại nào.

Văn án

“Ê, khụ, Đường tiên sinh, sau khi ăn xong có phải anh đưa tôi về nhà không?”

“Em yêu, em muốn bỏ nhà trốn đi sao?”

“Nếu đây là nhà tôi, như vậy mời Đường tiên sinh rời khỏi nhà tôi đi...”

“Em yêu, chẳng lẽ em đã quên căn nhà này là tài sản chung của em và anh ư?”

“Đường tiên sinh, anh đối xử tốt với tôi thế này, có phải anh có âm mưu gì không?”

“Em yêu, lúc kết hôn, anh đã thề với linh mục sẽ đối xử tốt với em cả đời vô điều kiện.”

Chương 1: Xin chào, yêu nghiệt

Có người nói trí nhớ của cá vàng chỉ có ba giây ngắn ngủi, vì thế dù bọn chúng được nuôi trong hồ cá nhỏ nhỏ cũng rất vui vẻ. Bởi từ bên này tới bên kia của hồ cá, mỗi ngõ ngách là đều là hoàn cảnh mới trong tư tưởng của bọn chúng.

Thế nhưng nếu loại trí nhớ này lưu lại trên cơ thể con người, đó chính là một bi kịch, ví dụ như tôi.

Mỗi ngày thức dậy, tôi đều rất kinh hãi mà chất vấn người đàn ông xa lạ ngủ bên cạnh tôi là ai.

“Em yêu, chào buổi sáng.” Người đàn ông bị tôi đánh thức lại chẳng tức giận, chống nửa người trên, rồi dùng một ngón tay nhắc cằm tôi, anh ta cười quyến rũ, thân trên trần trụi đi vào phòng tắm tắm rửa.

“Này, anh đi tắm làm ơn đóng cửa lại đi!!” Tôi buồn bực che mắt, tự mình chán nản. Đồ biến thái cuồng lộ thân thể, đồ cuồng phơi bày, đồ cuồng tình dục...

Tôi rất buồn bực nằm cứng đờ trên giường, chờ tên yêu nghiệt kia tắm rửa xong. Bạn hỏi tôi vì sao phải đợi anh ta? Bởi vì đây là nhà của anh ta đó, tôi không thể một mình chạy loạn...

Ba mươi phút trôi qua, tiếng nước trong phòng tắm vẫn còn chảy... = yêu nghiệt muốn tẩy tróc da của anh ta sao...

“Này, anh không sao chứ?” Tôi nhin không được ló đầu nhìn lướt qua phòng tắm. Hơi nước tràn ngập, hình dáng yêu nghiệt chìm ngập bên trong hơi nước, không ai lên tiếng trả lời. Tôi bắt đầu hơi lo lắng, có lẽ nào anh ta tắm quá mà thiếu dưỡng khí ngất trong phòng tắm chăng.

“Này?” Tôi xuống giường, mang dép lê vào, lập tức đi vào phòng tắm.

“...” Tôi và yêu nghiệt đang loã thân mắt to trừng mắt nhỏ qua lại nhìn đối phương.

“Hừ, anh không choáng sao lại chẳng tiếng trả lời hả!!” Tôi xoay người không thèm nhìn anh ta, nói chính xác hơn, tôi xoay người là không muốn bị anh ta thấy mặt tôi ửng đỏ. Yêu nghiệt quả nhiên rất yêu nghiệt, khuôn mặt yêu nghiệt vốc dáng yêu nghiệt tiếng nói yêu nghiệt...

“Em yêu, tên anh không phải ‘này’.” Yêu nghiệt tắt vòi nước, dùng một chiếc khăn tắm màu trắng vây quanh nửa thân dưới của mình, anh ta vừa ôm lấy tôi từ phía sau, vừa khẽ thổi hơi vào lỗ tai tôi.

“Anh tên là Đường Vụ.” Tôi rung mình một cái, nhắc chân lên định đạp dẹp bàn chân của anh ta, lại bị yêu nghiệt tránh né nhanh chóng.

“Em yêu, hành vi của em thật là mười năm như một.” Yêu nghiệt mỉm cười, điên đảo chúng sinh. Tôi buồn bực suy nghĩ ý tứ của anh ta, cái gì gọi là mười năm như một, hình như tôi không biết anh ta mà, làm gì lại nói chúng ta rất thân thiết chứ.

Căn nhà của yêu nghiệt rất lớn, giống như là hoàng cung vậy, tôi bắt đầu tò mò, tôi làm sao dụ dỗ

anh ta nhí, ừm, nhất định là anh ta thêm muốn sắc đẹp của tôi, nhất định thế. Bữa sáng rất phong phú, chẳng qua là kiểu tây, kỳ thật tôi thích kiểu Trung Quốc hơn. Ngay cả ăn sáng yêu nghiệt cũng rất tao nhã, giống như một quý tộc, mà tôi ngồi bên cạnh anh ta lại vô cùng đối lập, tôi giống như một đứa lưu manh...

“Ê, khụ, Đường tiên sinh, sau khi ăn xong có phải anh đưa tôi về nhà không?” Tôi buông dao nĩa xuống, lau bờ dính ở khóe miệng, đôi mắt nhìn yêu nghiệt rất thành khẩn.

“Em yêu, em muốn bỏ nhà trốn đi sao?” Yêu nghiệt cũng ăn no, đặt bộ đồ ăn xuống, cười đến mức lương thiện. = = yêu nghiệt thối, rõ ràng trưởng thành chính là một bộ mặt yêu nghiệt, anh còn vờ ngây thơ lương thiện gì chứ...

“>_< nơi này không phải nhà tôi!!” Tôi hờn giận nói, nói bậy gì đó, bỏ nhà trốn đi?! Nếu đây là nhà tôi, sao tôi lại không ấn tượng gì hết, yêu nghiệt thối căn bản là muốn giam cầm tôi làm nô lệ ở nhà anh ta, không có cửa đâu! Ngay cả cửa sổ cũng không có!!

“Em yêu, vậy em nói xem nhà em ở đâu?” Yêu nghiệt thối tiếp tục cười hiền lành, giống như là tôi đang cố ý khiêu khích anh ta.

“...” Nhưng nói trở lại, nhà tôi ở đâu đây? Tôi bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề nhà tôi ở đâu, đầu óc trống rỗng, trí nhớ của tôi chỉ có buổi sáng nhìn thấy yêu nghiệt thối, và bây giờ đang thấy yêu nghiệt thối, trừ những điều này, hình như không có gì khác, tôi nghĩ, nhất định là yêu nghiệt thối vì muốn bảo đảm tôi không bại lộ chuyện anh ta thêm muốn sắc đẹp của tôi mà tiến hành tẩy não của tôi rồi, ừ, nhất định là như thế...

“Anh nói đây là nhà tôi ư?” Tôi đột nhiên nhớ tới gì đó, cười đến mức thô tục. Tôi đứng lên hoạt động gân cốt một chút, thuận tiện mò mẫm những món đồ cổ bày biện trong căn phòng này.

“Đúng vậy, em yêu.” Yêu nghiệt thối cười gật đầu, bắt chéo chân ngồi trên sofa. Người làm lập tức bung lên một tách cà phê nóng hổi, tôi vui vẻ.

“Nếu đây là nhà tôi, như vậy mời Đường tiên sinh rời khỏi nhà tôi đi...” Yêu nghiệt thối đáng ghét lại dám tẩy não tôi, tôi muốn đuổi anh ra ngoài, anh chuẩn bị đến cầu vượt uống cà phê đi...hahaha.

“Em yêu, chẳng lẽ em đã quên căn nhà này là tài sản chung của em và anh ư?” Tôi nhất thời như là quả khinh khí cầu xì hơi, bay lên không trung, xì một tiếng lại rớt xuống đất lép xẹp. (ノ^_^) Tôi làm sao có thể dễ dàng chịu thua chứ? Nếu không thể đuổi anh đi, tôi sẽ vẽ ra ranh giới.

“Hừ, tôi và anh phân chia lãnh thổ, lầu một là của anh, lầu hai là của tôi, anh không được phép vượt ranh giới, bằng không coi chừng tôi cắn anh!” Tôi chạy nhanh lên lầu hai, không nói chuyện tiếp với yêu nghiệt thối nữa. Yêu nghiệt thối rất nghe lời không có đuổi theo, vì thế tôi yên tâm bắt đầu đi dạo trên lầu hai, tôi buồn cười vọng tưởng đi tìm chút chứng cứ phạm tội của yêu nghiệt thối, sau đó tôi có thể báo cảnh sát bắt anh ta, rồi chạy thoát khỏi đây, ừ, tất cả đều hoàn mỹ.

Yêu nghiệt thối có lẽ trời sinh là kẻ phạm tội hoàn mỹ, tôi lục soát khắp cả lầu hai, lại chẳng tìm được chút dấu vết nào, thậm chí cả bụi bặm cũng không thấy. Tức chết tôi mà!! Tìm mệt rồi, tôi trở về phòng nghỉ ngơi.

Không biết vì sao, một mình lại không thể ngủ yên, chột ngủ chột tỉnh. Chuông đồng hồ cổ xưa gõ

mười hai tiếng đing đing, tôi biết nguyên nhân rồi, mình đã đói bụng. Tôi tiếp tục bực tức, mười hai giờ rồi vì sao còn chưa ăn cơm?! Xoa xoa cái bụng đói meo, tôi thông thả bước đến trước cầu thang, nhỏ tiếng, lẳng lặng đi xuống cầu thang lén nghe động tĩnh dưới lầu một, không có tiếng động, tôi lại đi mấy bước. Tôi trông thấy rõ ràng, yêu nghiệt thối lại ăn trưa sau lưng tôi!!

Còn thiếu một bước nữa là tới lầu một, tôi chần chừ, cắn môi dưới trầm tư suy nghĩ. Tôi là người có cốt khí... lắm nhảm ba bốn lần, cũng không bằng cái bụng vang lên một lần. Quên đi, cốt khí không thể làm cơm ăn, vì cốt khí mà đói bụng thật chẳng có lời gì, ngược lại để yêu nghiệt thối kia được hời.

“Khụ.” Vì để bản thân không xuất hiện quá đường đột, vì không để yêu nghiệt thối giữu cột tôi, tôi đứng trên cầu thang, ho một tiếng lớn, cố ý thu hút sự chú ý của yêu nghiệt.

“Em yêu, ăn cơm này.” Yêu nghiệt thối quay đầu cười với tôi, chỉ chỉ đồ ăn đặt trên bàn. Tôi nghênh ngang đi tới, anh đã mời thì tôi sẽ ăn...

Thật kinh ngạc, bữa trưa có món cá hấp cà tím, thịt bò cà chua, canh khoai sọ. Nước miếng của tôi xem ra muốn chảy ròng...

“Đều là các món em thích ăn nhất, mau ăn đi.” Yêu nghiệt cười, múc một bát canh cho tôi, lại gấp một miếng thịt bò mềm thơm bỏ vào bát của tôi. Được rồi, cảm giác chán ghét yêu nghiệt của tôi đã tan biến. Tôi thực chẳng có cốt khí bị yêu nghiệt lấy lòng, tôi là một người không có cốt khí...

“Đường tiên sinh, anh đối xử tốt với tôi thế này, có phải anh có âm mưu gì không?” Miệng tôi vừa nhai đầy thức ăn, vừa hỏi. Tôi là một người ăn cơm cũng muốn nói chuyện, bên ngoài gọi người có loại hành vi như tôi là —— *nói lao* (*ý chỉ nói nhiều như là người có bệnh lao phổi ho nhiều*).

“Em yêu, lúc kết hôn, anh đã thề với linh mục sẽ đối xử tốt với em cả đời vô điều kiện.” Tôi nghe xong lời nói của yêu nghiệt liền nghẹn họng. Tốt với tôi cả đời vô điều kiện? Lời thề ba láp buồn nôn như vậy cũng nói ra được sao?! Được rồi, tôi thừa nhận tôi bắt đầu có thiện cảm với yêu nghiệt. Khoan đã, vừa nãy có phải tôi vừa nghe được từ ngữ rùng rợn nhưng lại bị tôi lơ là đi rồi sao?!

“Anh mới vừa nói, lúc kết hôn?!”

“Ừm.” Yêu nghiệt rất bình tĩnh mà gật đầu. Lại gấp một miếng thịt bò vào trong bát tôi, tôi nhét thịt bò vào miệng, rồi lùa mấy miếng cơm. Được rồi, tôi quyết định làm bộ chưa nghe thấy gì, không có gì khủng bố hơn là kết hôn với yêu nghiệt. Nhất định là rất khủng bố, vì thế đầu óc của tôi mới tự động cắt bỏ đoạn ký ức kinh hãi này chẳng? Ừ, nhất định là vậy rồi... Cho nên, tôi quyết định không nói chuyện với yêu nghiệt nữa, để tránh anh ta tiếp tục nói lời kinh hãi, tôi rất sợ anh ta sẽ đột nhiên ẵm ra một đứa trẻ, ôm bắt chân tôi chùi nước miếng, sau đó gọi tôi một tiếng mẹ... Trời ơi, rất khủng bố đó!!

Ăn xong bữa trưa hết sức mất tự nhiên, người làm bưng tới một mâm hoa quả được cắt xén khéo léo. Dâu tây, có anh đào mà tôi thích nhất... Vì thế tôi quyết định ăn xong hoa quả mới trở lên lầu. Yêu nghiệt không ăn hoa quả, nhưng anh ta vẫn ngồi bên cạnh tôi, trong tay là một tờ báo mà tôi chẳng hiểu trên đó là chữ gì, tôi lập tức nhét vào miệng hai quả anh đào, rồi ló đầu qua nhìn tờ báo.

“TO cái gì ONE cái gì BE cái gì...” Gặp phải từ không hiểu tôi liền bỏ qua, vì thế cả bài báo, tôi đọc hiểu chưa đến mười từ. Tôi đột nhiên nhớ tới một thành ngữ, “tự rước lấy nhục” có phải là ý tứ như vậy hay không?

“Cái này nói về một người ở nước ngoài phát hiện thứ gì đó giống như đĩa bay.” Yêu nghiệt không nhìn tôi, lật qua trang giấy khác, tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ. Tôi nhớ hột anh đào ra, lúc đang bắn khoăn không có chỗ ném đi thì yêu nghiệt vươn tay đến trước mặt tôi.

“Làm gì?” Tôi tò mò nhìn anh ta. Anh ta bỏ tờ báo xuống, nhìn tôi.

“Anh vứt dù em.” Được rồi, là anh tự động xin đi đánh giấc muốn nịnh bợ tôi... Không phải tôi cố ý làm anh ghê tởm... Vì thế tôi đem một đồng hột anh đào chuyển qua tay yêu nghiệt, anh ta ném chúng vào trong thùng rác cỡ nhỏ được che khuất bên cạnh anh ta. Được rồi, tôi thừa nhận tôi bị hành động này của yêu nghiệt cảm động.

“Này, khụ, Đường tiên sinh, lúc chúng ta kết hôn có chụp hình cưới không?” Tôi đột nhiên rất hiếu kỳ tôi và yêu nghiệt có phải thật sự kết hôn không, thiện cảm của tôi đối với yêu nghiệt bay thẳng một đường...

“Có.” Yêu nghiệt mỉm cười, buông tờ báo trong tay, rồi dặt tay tôi hướng lên lầu ba. = = thật là khủng khiếp, căn nhà lớn như vậy lại còn có lầu ba... sẽ không phải còn có một vườn hoa trên không chứ...

Yêu nghiệt dẫn tôi đến một căn phòng ở lầu ba, căn phòng rất lớn, không có bày biện bất cứ vật dụng nào cả, trên tường treo đầy ảnh chụp to to nhỏ nhỏ, tất cả đều là hình cưới của tôi cùng yêu nghiệt. Tôi giãy khỏi tay yêu nghiệt, lập tức đi đến tấm ảnh lớn nhất ở phía trước. Lấy tay sờ sờ tôi trong tấm ảnh, tôi cười rất hạnh phúc.

“Này, Đường tiên sinh, anh chụp hình không giống yêu nghiệt nha...”

“Đó là tế nhị.” Yêu nghiệt không biết đứng cạnh tôi từ lúc nào, anh ta khoát tay lên bờ vai tôi, để tôi có thể tựa đầu lên bờ vai anh ta. Tôi cảm thấy thực ra kết hôn với yêu nghiệt cũng không phải khủng bố như vậy đâu, nếu không tôi ở trong tấm ảnh làm sao lại cười ngọt ngào đến thế chứ?

Chương 2: Xin chào, gian tình

“= = sao anh lại ở trên giường tôi!!” Sáng sớm tiếng hét của tôi vang vọng cả phòng, người đàn ông xa lạ nằm trên giường tôi đang dụi mắt còn ngái ngủ, một tay anh ta chống dậy thân trên trần trụi, tay kia thì nhắc cằm tôi lên, cười quyến rũ.

“Em yêu, em thực sự còn đúng giờ hơn đồng hồ báo thức...” Tôi trợn mắt há mồm nhìn người đàn ông kia khoả thân đi vào phòng tắm. = = anh ta làm ra vẻ như là rất quen thuộc với tôi? Anh ta cho rằng như vậy tôi sẽ không tố cáo anh ta tự ý xông vào nhà dân sao?! Nhưng nói trở lại, căn phòng này nhìn không quen mắt, hình như không phải nhà tôi... -_-||| lẽ nào, tự ý xông vào nhà dân chính là tôi mà không phải anh ta?

“Này, tiên sinh, xin hỏi đây là đâu thế?” Tôi mở chăn ra, xấu hổ phát hiện, trên người tôi cũng không có mảnh vải... Mẹ kiếp, quần áo tôi đâu... Chẳng lẽ tối qua tôi và anh ta đã xảy ra chuyện gì sao? Nhưng vì sao tôi chẳng có một chút ấn tượng nào cả?!

“Em yêu, đây là nhà em.” Người đàn ông xa lạ kia tắm xong, bọc một chiếc khăn tắm đi ra ngoài, hơi nước vẫn còn đọng lại ở nửa thân trên.

“Thế anh là ai?!” Ở dưới sàng tôi tìm thấy một chiếc váy ngủ màu hồng nhạt đáng yêu, tôi nghĩ, đây là của tôi, thế là vội vàng mặc lên người.

“Anh tên là Đường Vụ.” Đường Vụ cười đưa khăn tắm cho tôi, thuận tiện vào phòng tắm giúp tôi điều chỉnh nước ấm, rồi xả đầy nước vào bồn tắm.

“Chẳng lẽ, anh là quản gia của tôi.” Tôi tò mò nhìn anh ta từ trên xuống dưới, cái xác tốt như vậy làm quản gia thật sự là lãng phí à, nếu như đến hộp đêm tiếp khách nhất định có thể kiếm được một khoản lớn...

“Em yêu, anh là chồng em.” Đường Vụ cười đến mức thuần khiết không ai sánh bằng, nhưng lại làm chuyện không thuần khiết, anh ta đang giúp tôi cởi đồ. Tôi trở tay cho anh ta một cú Như Lai thần chưởng, lại bị anh ta né được.

“Mẹ kiếp, đừng động tay động chân, cẩn thận tôi phét anh đấy!” Đường Vụ nhún vai bất đắc dĩ, rồi lui ra ngoài. Tôi vừa quay đầu lại cẩn thận nhìn xung quanh, vừa cởi đồ, cái gì phá phòng tắm, ngay cả cửa cũng không lắp!

Ăn xong bữa sáng thịnh soạn, Đường Vụ cùng tôi ngồi trên sofa xem tivi. Tôi rất hiếu kỳ, rõ ràng tôi không quen người này, nhưng tại sao lại không chán ghét anh ta chút nào? Chương trình tivi vào buổi sáng quả thật không có gì hay, bấm qua kênh thể giới động vật, bấm qua kênh tin tức thể giới, bấm qua kênh văn nghệ. Cuối cùng dừng tại tiết mục du lịch, đang giới thiệu Great Barrier Reef, cảnh sắc xinh đẹp khiến lòng tôi ngứa ngáy, có phần muốn đi.

“Đường tiên sinh, anh đã từng đến Great Barrier Reef chưa?”

“Rồi, mấy năm trước đã đi một chuyến.” Đường Vụ đang đọc báo, nghe thấy âm thanh của tôi, anh

ta bỏ báo xuống, liếc nhìn tôi một cái, rồi lại nhìn màn hình tivi, sau đó nói thêm một câu.

“Nơi đó rất xinh đẹp.” Nghe Đường Vụ nói thế, lòng tôi càng ngứa ngáy hơn, ở trong tivi quay đẹp như vậy, cảnh thật nhất định hấp dẫn hơn nhiều!

“Đường tiên sinh, dẫn tôi đi chơi nhé...” Tôi lấy tay chọc chọc Đường Vụ, động tác đó có thể hiểu là nịnh bợ, lấy lòng.

“...” Đường Vụ nhìn tôi với vẻ mặt phức tạp, trong lòng tôi tràn đầy mong đợi chờ anh ta đồng ý với tôi.

“Được không?” Anh ta dường như không bằng lòng dẫn tôi đi, tôi biết anh ta rất có tiền, chắc là không thèm quan tâm đến việc một chút tiền mời tôi đi Great Barrier Reef, hình như có bí ẩn gì đó khó nói.

“Được.” Đường Vụ suy nghĩ một chút, mỉm cười gật đầu với tôi, tôi hưng phấn nhảy xuống sofa hoan hô vài tiếng, rồi chạy lên lầu thu dọn đồ đạc. Tuy rằng Đường Vụ nói quần áo trong tủ đều là của tôi, nhưng sao tôi lại không có chút ấn tượng nào? Song, tôi đều thích những kiểu dáng này, nếu anh ta nói là của tôi thì tôi gắng gượng nhận vậy.

Tôi không biết vì sao Đường Vụ muốn đi gấp gấp như thế, nửa tiếng sau khi tôi nói muốn đi Great Barrier Reef, thì một tiếng sau tôi đã ngồi trên chuyến bay chuẩn bị bay đến Great Barrier Reef, thật là thần tốc. ==

“Đường tiên sinh, thực ra anh rất giàu phải không?” Tôi ngồi trên máy bay, ở trong ấn tượng của tôi hình như là lần đầu tiên tôi ngồi máy bay, nhưng tôi tuyệt đối không có cảm giác khẩn trương, ngược lại rất hưng phấn. Đường Vụ đặt khoang hạng nhất, không gian rất lớn. Cô gái tiếp viên hàng không xinh đẹp rất có lễ độ, hơn nữa trên máy bay có rất nhiều đồ ăn nha...

“Em yêu, đó là tài sản chung của chúng ta.” Đường Vụ cười, dùng khăn giấy lau bơ dính ở khóe miệng tôi. Tôi cười ngượng ngùng. Dụ dỗ, quả nhiên dụ dỗ thành công...

“Wow...” Tôi há to miệng, nhìn phong cảnh xinh đẹp tại Great Barrier Reef như dân quê, san hô đủ loại màu sắc hình dạng, cát mịn màu bạc, mọi loài chim tôi không biết tên đang bay lượn trên bầu trời. Đúng rồi, cùng đi theo chúng tôi còn có một người đàn ông nhả nhả, Đường Vụ nói, anh ta là bác sĩ gia đình, tên Tề Bân, anh ta đeo kính mắt, trong tay còn xách một chiếc hộp nhỏ. Lúc nói chuyện với Đường Vụ, anh ta luôn rĩ tai thì thầm, giống như sợ bị tôi nghe được. Tôi cười trộm trong lòng, có phải những kẻ có tiền đều sợ chết như Đường Vụ hay không? Đến Great Barrier Reef chơi vài ngày thì có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Chúng tôi ở tại một khách sạn trông giống như pháo đài, phía dưới đại sảnh còn cho thuê máy quay phim, là loại không thấm nước. Tôi mặt dày mày dạn đòi Đường Vụ thuê một cái cho tôi chơi. Đường Vụ là một người rất sáng khoái, anh ta ngoài gương mặt quá yêu nghiệt kia thì đều khiến người ta thích.

“Sao tôi với anh cùng ở chung một phòng...” Tôi nằm ngay đơ trên giường, trừng mắt bắt mắt với Đường Vụ.

“Em yêu, anh lo lắng cho em mà.” Đường Vụ ngồi trên giường, xoa tóc tôi như bày tỏ sự yêu mến. Tôi tránh né, anh ta lại dựa vào gần hơn. Cuối cùng khiến tôi phải thỏa hiệp.

Bởi vì lúc đến Great Barrier Reef đã vào ban đêm, vì nghĩ cho sự an toàn, Đường Vụ không cho tôi ra ngoài chơi, tôi đành phải ngoan ngoãn ở bên trong khách sạn. Bởi vì không có việc gì, tôi mở máy quay phim bắt đầu nhàm chán mà quay lung tung.

“Đây là Đường Vụ tiên sinh, anh ấy đang đọc báo. Đường tiên sinh, nhìn ống kính cười một cái đi.” Đường Vụ đang đọc báo nghe được tiếng tôi, anh ta mỉm cười với ống kính, sau đó lại bắt đầu chuyên chú đọc báo. Tôi xoay máy quay đối diện với mình.

“Khụ khụ, bây giờ tôi đang ở Great Barrier Reef, rất mong chờ ngày mai cùng Đường tiên sinh dạo chơi ở đây, hiện tại tôi muốn đi ngủ, bồi dưỡng đủ tinh thần. Ngủ ngon nhé.” Sau khi lưu lại đoạn phim vừa rồi, tôi tắt máy quay. Tiện tay đặt máy ở cạnh đầu giường, rồi xốc chăn lên trốn trong ổ chăn.

“Đường tiên sinh, ngủ ngon nhé.”

“Em yêu, ngủ ngon.” Đường Vụ buông tờ báo, đi đến cạnh giường, cúi xuống đặt một nụ hôn ngủ ngon lên trán tôi, rồi tắt đèn, mở cửa như là muốn đi ra ngoài.

“Đường tiên sinh, anh muốn đi đâu?” Tuy rằng tôi không còn nhớ trước kia quen biết Đường Vụ, nhưng lúc anh ta ở bên cạnh tôi, luôn luôn có một cảm giác an toàn khiến cho người ta yên lòng, anh ta vừa rời khỏi, tôi liền hoảng hốt mà chẳng biết tại sao.

“Anh và Tề Bân bàn chút chuyện, lát nữa sẽ trở lại.”

“Ừm.” Có lẽ hôm nay ngồi máy bay quá mệt mỏi, tôi mê man lên tiếng, rồi ngủ thiếp đi.

“A!!! Anh là ai!!!” Sáng sớm, ánh mặt trời loá mắt xuyên qua tấm màn lụa trắng mà chiếu rọi trên mặt tôi, làm tôi tỉnh giấc. Tôi kinh hãi nhìn người đàn ông xa lạ ngủ cùng giường với tôi.

“Em yêu, sự chênh lệch thời gian của em điều chỉnh rất mau.” Một tay anh ta chống dậy thân trên, tay kia thì nhắc cằm tôi lên, cười quyến rũ.

(Bánh Bao: >_< tôi thật sự chỉ dùng được bao nhiêu từ đó thôi...)

*Đường Vụ *mỉm cười*: thì ra động tác mỗi sáng của tôi mười năm như một thói nhĩ.*

Một cái bánh bao nào đó bị điện giật hôn mê đưa vào bệnh viện cấp cứu...)

“...” Tiên sinh, hình như tôi không biết anh, vì sao anh có thể bình tĩnh tắm rửa trước mặt một người xa lạ như thế chứ... -_-|||

“Em yêu, anh tên là Đường Vụ.” Đường Vụ tự báo tên họ, vào phòng tắm rửa, tôi buồn bực ngồi trên giường, trông thấy máy quay phim đặt ở đầu giường, tôi lấy qua xem. Trong máy quay chỉ có một đoạn phim, tôi tò mò mở xem.

“Đây là Đường Vụ tiên sinh, anh ấy đang đọc báo. Đường tiên sinh, nhìn ống kính cười một cái đi.” Ống kính quay về phía Đường Vụ, lòng tôi khó hiểu mà ngẩn người, âm thanh này sao lại quen thuộc thế nhĩ? Xem tiếp, màn hình run lên, tôi thấy bộ dạng của “tôi” xuất hiện trong màn hình. Mà tôi

chẳng có chút ấn tượng nào đối với chuyện này, đây có phải là chuyện rất quý dị không? Thừa dịp Đường Vụ còn chưa đi ra, tôi tắt máy quay đặt lại chỗ cũ, giống như tôi chưa bao giờ chạm đến nó.

Chỉ chốc lát sau, Đường Vụ tắm xong đi ra, anh ta dùng khăn lau tóc ướt, tôi cố gắng khiến vẻ mặt mình không quá cứng nhắc.

“Sao vậy? Em khó chịu?” = = quả nhiên quá cứng nhắc đã bị nhìn ra... Tôi ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Có chút.” Tôi làm bộ không thoải mái ho khan hai tiếng, Đường Vụ rất khẩn trương gọi một cú điện thoại, chưa đến ba phút, lại một người đàn ông xa lạ xuất hiện trước mặt tôi.

“Phu nhân, cô khó chịu chỗ nào?” Người đàn ông xa lạ không tự giới thiệu, anh ta dùng ống nghe khám người tôi.

“Đường tiên sinh, anh có thể ra ngoài một lát không?” Trục giác nói cho tôi biết, anh chàng bác sĩ này có thể giải đáp nghi vấn trong lòng tôi.

“Vì sao?” Đường Vụ lộ ra một tia khó hiểu, cứ ngồi trên giường không chịu đi. Tôi bắt đầu suy nghĩ nên lấy cớ gì mới có thể mời Đường Vụ ra ngoài...

“Anh ở đây tôi ngại nói...”

“Đường tiên sinh, anh ra ngoài trước đi, không sao đâu.” Anh chàng bác sĩ thấy vẻ mặt ngượng ngùng của tôi, cho rằng tôi vì bệnh riêng của phụ nữ nên ngại nói trước mặt Đường Vụ. Tôi để ý thấy, anh chàng bác sĩ nói xong còn ra hiệu bằng mắt, Đường Vụ lại nhìn tôi một cái.

“Có chuyện gì thì gọi anh, anh ở ngay bên ngoài.” Đường Vụ nói xong mới bằng lòng đi ra ngoài. Sau khi anh ta rời khỏi, tôi vội xuống giường khoá trái cửa phòng, tôi dán lỗ tai trên cánh cửa, không nghe thấy chút âm thanh nào, tôi mới thở dài nhẹ nhõm. Tay trái cầm máy quay, tay phải kéo anh chàng bác sĩ không rõ chân tướng trốn vào nhà vệ sinh.

“Phu nhân cô...” Anh chàng bác sĩ nhìn tôi, thật kinh ngạc. Tôi không nói nhiều lời thừa thãi, trực tiếp mở máy quay cho anh ta xem, sau khi xem xong anh ta không nói gì.

“Anh thành thật nói cho tôi biết, tôi mắc bệnh gì?” Tôi cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh, kỳ thật tôi sắp phát điên, tôi không phải còn trẻ mà đã mắc bệnh si ngốc của người già chứ! Bệnh si ngốc của người già cũng không khiến tôi quên sạch bách nha!!

“...” Anh chàng bác sĩ vẫn im lặng, giống như không bằng lòng nói sự thật với tôi. Mềm không được, tôi bắt đầu dùng ám chiêu.

“Tôi và Đường Vụ là vợ chồng thực sự phải không... Tôi nhất định mắc bệnh kỳ lạ nào đó, nếu thế, tôi dứt khoát chết cho rồi...” Tôi ném máy quay cho anh ta, giả vờ muốn đâm đầu vào tường. Anh ta vội vàng giữ chặt tôi, không cho tôi làm việc ngốc nghếch. Trầm mặc hồi lâu, tôi thấy trong lòng anh ta đang đấu tranh dữ dội. Cuối cùng anh ta hé miệng.

“Ba năm trước cô đã xảy ra một vụ tai nạn xe cộ, những mảnh vỡ thủy tinh đâm vào bộ phận hồi hải mã trong não bộ, làm phẫu thuật vì bảo đảm sự an toàn của cô, bác sĩ đã cắt bỏ phần lớn của bộ phận hồi hải mã. Tuy rằng bảo vệ tính mạng của cô, nhưng đã để lại di chứng. Trí nhớ của cô chỉ có thể duy trì hai mươi bốn giờ, sau hai mươi bốn giờ, trí nhớ tự động mất đi.”

“Như vậy, có cách chữa trị không?” Tôi mệt mỏi tựa đầu trên vách tường lạnh băng, ba năm nay vẫn thế này, Đường Vụ rốt cuộc làm sao chịu đựng được mỗi ngày tôi tỉnh lại đều coi anh là một người xa lạ chứ?

“Không có.” Anh chàng bác sĩ trả lời rất dứt khoát, thậm chí không nhìn tôi một cái, tuy rằng tôi không có ký ức, nhưng tôi không ngu ngốc.

“Anh nói dối.” Tôi hung hăng đá anh ta một cước. Anh ta cũng như tôi tựa đầu trên tường. Anh ta cười khổ một tiếng, đá ngược lại tôi.

“Cô có thể ngốc một chút, dù sao ngày mai cô cũng không còn nhớ.” Anh chàng bác sĩ đứng lên, đi ra ngoài cầm hai chai nước có ga đi vào. Tôi uống một ngụm to, cảm giác mát lạnh khiến tôi tỉnh táo không lý do.

“Nói đi, dù sao ngày mai tôi cũng không nhớ gì.”

“Chúng tôi đã từng cùng chuyên gia nước ngoài nghiên cứu bệnh trạng của cô, đặt một con chip thông minh vào não của cô, có khả năng thay thế bộ phận hồi hải mã, nhưng mà loại giải phẫu này cho dù là trong nước hay ngoài nước đều chưa có tiền lệ, chúng tôi không thể loại trừ khả năng thất bại.” Anh chàng bác sĩ nói xong, ánh mắt tự nhiên dừng trên người tôi, trong lời nói của anh ta tôi dường như tìm được trọng điểm chưa nói rõ ràng.

“Thất bại sẽ thế nào?”

“Bởi vì não bộ và con chip bài xích lẫn nhau mà làm cho chức năng não nhanh chóng suy kiệt, máu ngừng chảy mà tử vong.”

“...” Tôi rất bình tĩnh tiếp thu tất cả lời nói của anh chàng bác sĩ, dù cho tôi có thể lựa chọn cứ thế trải qua nửa sống nửa chết, hoặc là dùng tính mạng của mình đánh cược với số phận, thắng, tôi cười một cách kiêu ngạo, thua, tôi rời đi một cách kiêu ngạo. Nhưng như vậy không công bằng với Đường Vụ.

“Những lời này cô hãy quên đi, Đường Vụ sẽ không cho phép cô dùng tính mạng để đánh cược trận này.”

“Anh tên gì?” Tôi ngửa đầu uống hết chai nước, rồi lau khoé miệng nhìn anh ta cười.

“Tề Bân.” Anh chàng bác sĩ rất sáng khoái nói tên mình cho tôi biết, tôi và anh ta bắt tay nhau.

“Tề Bân, đây là bí mật giữa tôi và anh.” Tôi nhặt máy quay trên mặt đất lên, nhìn lướt qua, vừa rồi ném mạnh như vậy, nhất thiết đừng bị rớt hỏng.

“Đương nhiên.” Tề Bân cười gật đầu, anh ta đứng lên, phải nếp nhăn trên quần áo.

Tiền Tề Bân đi rồi, tôi lừa Đường Vụ nói bụng mình không thoải mái, bảo anh đừng đến quấy rầy tôi, tôi ngủ một lúc là ổn thôi. Sau khi Đường Vụ đi rồi, tôi lấy ra máy quay đã giấu lúc nãy, trốn vào nhà vệ sinh. Tôi mở máy xoay về phía mình, cố gắng nhớ lại lời nói của Tề Bân, rồi lặp lại một lần nguyên vẹn, còn có suy nghĩ hiện tại trong lòng tôi. Còn có Đường Vụ, tôi nghĩ, tuy rằng tôi của hôm nay không biết phải đưa ra lựa chọn nào. Nhưng tôi của ngày mai khi nhìn thấy đoạn phim này, hẳn là biết nên chọn thế nào.

Chương 3: Xin chào, đấu tranh

Không biết tại sao, tôi của hôm nay chẳng ngủ ngon chút nào, thế cho nên khi tôi nhìn thấy người đàn ông xa lạ nằm ngủ bên cạnh mình, tôi chậm chạp quên mất thét lên. Anh ta biếng nhác dựa nửa người ở đầu giường, một bàn tay vươn ra sờ trán tôi.

“Em yêu, em không thoải mái ư?” Tôi lắc đầu, ngáp một cái, nước mắt thoáng nổi lên bởi cái ngáp vừa rồi.

“Anh là ai?” Nghe tôi hỏi vậy, anh ta không giận ngược lại mỉm cười. Bàn tay sờ trán trở thành vỗ nhẹ sau ót.

“Em yêu, kỳ thật thỉnh thoảng em cũng có thể đổi câu thoại khác.”

“...” Tôi hơi thẹn quá hoá giận vì bị anh ta trêu chọc, dưới tấm chăn rất dày tôi vung bàn chân đá anh ta một cái, nhưng anh ta né được.

“Luu manh...” Sau khi mắng một câu, tâm trí tôi thả lỏng.

“Em yêu, anh không gọi là luu manh, anh tên là Đường Vụ.” Đường Vụ lộ ra cơ bụng tám múi hoàn mỹ, anh ta rất làm dáng đi vào phòng tắm, nghe tiếng nước róc rách, vẻ mặt tôi đầy buồn bực, có ai nói cho tôi biết không, hiện tại rốt cuộc là tình huống gì đây.

Sau đó tôi chú ý tới cạnh tủ đầu giường ở phía tôi, thấy được chiếc máy quay phim kia. Cầm lấy xem thì thấy phía dưới máy quay phim là một tờ giấy nhỏ. Tôi tò mò mở ra xem, trên tờ giấy có viết mấy chữ to lạch lạch.

[Lúc không có Đường Vụ ở bên cạnh mới mở nó ra]

Kỳ quái, là ai nhét tờ giấy này ở đây? Còn không thể mở ra khi có mặt Đường Vụ? Thần bí như thế?! Lòng hiếu kỳ nếu một khi được mở ra thì nhất định phải thoả mãn mới có thể đóng lại. Vì thế tôi thu lại tờ giấy và máy quay phim.

Đường Vụ tắm xong đi ra thì mời tôi đến nhà ăn của khách sạn cùng ăn sáng. Tôi rất muốn lập tức mở máy quay phim ra xem rốt cuộc là cái gì, vì thế tôi phải đặt ra một lời nói dối nho nhỏ với Đường Vụ.

“Tôi mệt quá, ngủ tiếp chút nữa, anh ăn xong thì gói lại mang về cho tôi.” Tôi giả vờ mệt mỏi kéo tới, lúi về trong ở chỗ của mình lần nữa.

Đường Vụ không nói gì, anh ta đứng ở đầu giường nhìn tôi một lúc, sau đó mới nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi. Sau khi chờ đợi không còn động tĩnh nữa, tôi mới mở chăn ra, cầm máy quay phim trốn vào nhà vệ sinh. == phòng tắm gì đó thật sự lớn lắm. Lòng hiếu kỳ rộng mở, tôi bật máy quay lên, tiến vào tầm mắt đầu tiên chính là một cô gái có bộ dạng giống tôi y như đúc, ồ, nói đúng hơn, đoạn phim này là do tôi của hôm qua quay lại. Tôi cố gắng kiềm nén trái tim kích động của mình, đợi đến sau khi xem xong đoạn phim chỉ có mười phút như dài như nửa thế kỷ này, tôi bắt lực tắt máy đi. “Tôi” của ngày hôm qua giao vấn đề khó khăn cho “tôi” của ngày hôm nay, mà tôi rất muốn giao trách nhiệm này cho “tôi” của ngày mai. Thế nhưng, tôi sợ mình làm không được, lời cô ấy lặp lại trong đầu tôi suốt. Đánh

cuộc hay là không đánh cuộc, thắng hay thua, cuối cùng vẫn phải đưa ra một quyết định. Thà ích kỷ kéo dài, không bằng ích kỷ đưa ra một kết thúc.

Vì thế, tôi quyết định, tôi phải đi tìm Tề Bân.

Great Barrier Reef thật là một nơi xinh đẹp, hoàn cảnh tươi đẹp giống như tiên cảnh. Ba người chúng tôi nằm trên bờ cát hưởng thụ tắm nắng. Tôi đang suy nghĩ nên dùng lý do gì để tách Đường Vụ ra, thì anh đã đưa ra đề nghị lặn xuống biển chơi.

“Tôi không bơi, tôi ở đây phơi nắng.” Tề Bân cũng tỏ vẻ mình không thích đi lặn, tình nguyện ở lại chỗ này cùng tôi phơi nắng. Thấy hai chúng tôi không hứng thú với việc đi lặn, Đường Vụ cũng không đi. Tôi hoảng hốt, anh không đi thì tôi không thể làm gì cả, tôi đành phải dốc sức khuyến bảo thuyết phục Đường Vụ đi lặn.

“Anh cứ đi đi, ở đây có tôi trông coi rồi.” Thấy một mình tôi hăng say thuyết phục Đường Vụ đi lặn, Tề Bân dùng khoé mắt lướt qua tôi, tôi đoán anh ta chắc đã nhìn ra gì đó, nhưng anh ta không nhiều lời, ngược lại đứng về phía tôi, bảo Đường Vụ tự mình đi lặn. Cuối cùng Đường Vụ không lay chuyển được hai chúng tôi, anh thay đồ lặn đi xuống nước.

Rốt cuộc chỉ còn lại tôi và Tề Bân.

“Cô muốn nói gì?” Tề Bân là một người thông minh, nếu anh ta đã hỏi thẳng thì tôi cũng không quanh co lòng vòng.

“Tôi biết cả rồi, anh có thể giúp tôi an bài phẫu thuật không?” Tôi vừa nói xong, Tề Bân liền mặt bình tĩnh. Anh ta gần như nhảy dựng lên từ bờ cát, dùng ánh mắt khó tin nhìn tôi.

“Cô có biết cô đang nói gì không? Giải phẫu thất bại cô sẽ chết, cô thật sự nhấn tâm nhìn Đường Vụ đau lòng vì cô sao?” So với Tề Bân, tôi phải tỏ ra bình tĩnh hơn. Tôi vừa chơi với đồng cát, vừa bày ra vẻ mặt lạnh nhạt.

“Tề Bân, anh không phải là tôi, anh sẽ không hiểu được nỗi khổ của tôi. Đúng vậy, giải phẫu thất bại tôi sẽ chết, nhưng nếu giải phẫu cũng không phải thất bại một trăm phần trăm, sao anh không nói đến khả năng giải phẫu thành công chứ? Hơn nữa, hiện tại tôi sống cũng không bằng chết.” Tề Bân có lẽ bị tôi chọc giận, anh ta vươn tay đẩy đồng cát tôi vừa chất lên.

“Cô quá ích kỷ rồi đó!”

“Chẳng lẽ anh không ích kỷ? Anh chỉ nghĩ đến khả năng tôi chết, Đường Vụ sẽ đau lòng, nhưng anh chưa từng nghĩ đến tôi sẽ đau lòng, anh có thể hiểu được tâm trạng đau khổ lúc mỗi sáng thức dậy đều coi người mình yêu nhất là kẻ xa lạ hay không? Tôi cố gắng ghi nhớ chút gì đó, ghi nhớ tôi đã có được những gì, chẳng lẽ tôi sai sao...”

“...” Tề Bân có lẽ hơi dao động, thấy vậy, tôi liền tiếp tục châm vào. Ha, Tề Bân, hôm nay tôi không tóm được anh, tên tôi sẽ viết ngược!

“Anh giúp tôi hay không là tự do của anh, giúp tôi là đồng tình, không giúp tôi là trung thành. Nhưng mà tôi muốn nói với anh, nếu anh không giúp tôi, tôi tuyệt đối không muốn nhìn thấy mặt trời của ngày mai.”

“Sao cô phải khổ vậy chứ...” Thấy tôi dùng cái chết ra uy hiếp, Tề Bân thật sự tiến thoái lưỡng nan.

“Phụ nữ mà, lòng dạ rất mạnh mẽ.” Tôi nhú mày, nhìn Tề Bân tỏ thái độ. Anh ta không lay chuyển tôi được, rốt cuộc chịu khuất phục dưới uy của tôi.

“Nhưng mà, an bài phẫu thuật không phải một mình là được, tôi phải liên lạc trước với các giáo sư nước ngoài hẹn thời gian phẫu thuật, thêm một thời gian nữa, ít nhất là một tuần, cô...” Tề Bân không nói rõ ràng, nhưng tôi vẫn hiểu ý của anh ta. Đối với anh ta mà nói, “tôi” của mỗi ngày đều có ý tưởng và tính cách khác nhau. Bàn bạc xong xuôi với tôi ngày hôm nay, khó tránh khỏi tôi của ngày mai sẽ không phản đối... Thế thì đến lúc đó hai bên không đồng nhất, vừa phức tạp lại phiền toái.

“Tôi tin, chúng tôi có cùng một trái tim yêu thương Đường Vụ.”

“Được, sau khi về nước tôi lập tức an bài cuộc phẫu thuật.”

“Tề Bân, nhất thiết đừng để Đường Vụ biết.”

“Tôi biết rồi.”

Đường Vụ đi lặn xong trở về, hai chúng tôi làm ra vẻ như không có gì, vừa nói vừa cười, hy vọng Đường Vụ đừng nghi ngờ là được.

Ánh nắng vào mùa hè là chói lóa nhất, tôi ngồi trong căn phòng xa lạ, nhìn chăm chăm vào anh chàng đẹp trai khoả thân nằm ngủ bên cạnh tôi. Nhìn anh ta hồi lâu vẫn không tỉnh dậy, tôi nhin không được tặng cho anh ta một cú vô ảnh hưởng.

“Em yêu, khi nào thì em trở nên thô lỗ như vậy hả?” Anh chàng yêu nghiệt kia mỉm cười tóm được mắt cá chân tôi, điện lực trong đôi mắt hoa đào kia mãnh liệt, thiếu chút nữa làm tôi bị điện giật đến thất điên bát đảo. Nhưng tôi là một người thận trọng, tôi không thể tùy tiện chấp nhận sự trêu chọc và quyến rũ của đàn ông. Vì thế tôi giẫy khỏi sự trói buộc của anh ta.

“Đồ lưu manh...” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu, tôi tuyệt đối không thừa nhận mình là loại người dối trá...

“Em yêu, anh không gọi là đồ lưu manh, anh tên là Đường Vụ...” Nụ cười của yêu nghiệt điên đảo chúng sinh, đầu ngón tay của anh ta từ vành tai tôi lướt tới cằm tôi, hơi nâng lên, động tác đó rất mập mờ nha.

“Khinh bạc con gái đàn ông, có tin tôi tử hình anh ngay tại chỗ không?!” Tôi xoay đầu qua, thoát khỏi giam cầm của ngón tay anh ta.

“Em yêu, hôm nay em rất có sức sống nha.” Yêu nghiệt kia có dáng người rất hấp dẫn đi vào phòng tắm.

Khi anh ta đi tắm, tôi chẳng có gì làm bèn mở ra máy quay phim được đặt ở đầu giường. Bên trong là nhiều đoạn phim ngắn bất ngờ, có vẻ chỉ có một nhân vật chính, người đó là tôi... Tôi xem một đoạn phim xa lạ kia, trong lòng dần dần dâng lên cảm giác kỳ quái, ngay lúc yêu nghiệt sắp tắm xong đi ra, tay tôi luống cuống, trực tiếp tháo pin ra... Thấy ánh mắt của yêu nghiệt rốt cuộc tôi không thể

bình tĩnh lại...

“Em yêu, em sao thế, sắc mặt khó coi như vậy?” Yêu nghiệt đang lau tóc trông thấy sắc mặt tái nhợt khản trương của tôi thật rất lo lắng, anh ta lập tức ngồi cạnh tôi, vừa sờ trán, vừa hỏi cái này cái kia.

“Đường Vụ, tôi khó chịu...” Tôi nhớ tới đoạn phim ngắn cuối cùng trong máy dạy tôi giả vờ không thoải mái, cần phải tranh thủ cơ hội gặp riêng bác sĩ tên là Tề Bân kia.

“Anh lập tức tìm bác sĩ đến khám cho em, em ngủ tiếp một lúc đi.” Yêu nghiệt rất khản trương, khoác áo choàng tắm rồi ra ngoài cửa, tôi thấy bóng dáng vội vàng của anh ta, cẩn thận nhớ lại rất nhiều lời nói của mình trong đoạn phim.

Tốc độ của Đường Vụ có thể nói là nhanh như bay, chưa đến nửa giờ, Tề Bân liền hấp tấp chạy tới, anh ta muốn kiểm tra tỉ mỉ cho tôi, vì thế cần đưa tôi đến phòng khám của anh ta, vốn tưởng rằng phải phí nhiều lời lẽ mới có thể thuyết phục Đường Vụ, không ngờ anh rất sáng khoái đồng ý ngay, nhưng mà anh muốn đi theo. = = anh yêu, anh bám chặt như vậy, em phải tìm lý do gì tách anh ra đây?

Tôi bối rối nhìn về phía Tề Bân, anh ta lại vút cho tôi một nụ cười khiến tôi bình tĩnh, đây chẳng lẽ là còn chiêu bí mật chưa nói ra?

Phòng khám của Tề Bân khá lớn, trong quá trình chúng tôi chờ đợi kiểm tra sức khỏe, cô gái y tá bụng tới hai ly nước, khoé mắt tôi nhắm tới Tề Bân đang nháy mắt ra hiệu với tôi, bảo tôi đừng uống nước kia, vì thế tôi thành thành thật thật cầm ly nước trong tay, không biết Tề Bân có mảnh khoé gì, chờ Đường Vụ uống mấy ngụm nước kia thì tôi mới hiểu được. Cái này là hạ thuốc nha...

“Đây...” Tay Đường Vụ run lên, ly nước rơi xuống đất, nước từ trong đó vẩy ra, tôi là một con khi nhảy nhót trên núi, bản lĩnh nhanh nhạy né ra vài mét.

“Hai người có ý gì?” Thấy được Đường Vụ gắng sức nói ra lời này, nếu anh không dựa vào ghế thì đã ngã xuống đất từ lâu, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Đường Vụ, em muốn làm phẫu thuật.” Thấy anh dường như không còn lực sát thương, tôi mới dám đến gần bên cạnh anh, nói ra tình hình thực tế.

“Không cho phép, anh không cho phép.” Đường Vụ đột nhiên nắm lấy cổ tay tôi, chỉ là sức lực yếu ớt tôi dễ dàng thoát khỏi.

“Đường Vụ, anh hãy chờ em đi ra, chờ em làm xong phẫu thuật, chúng ta lại đến Great Barrier Reef lần nữa, đến lúc đó em cùng anh lặn xuống nước, em và anh cùng đạp sóng nước...” Tôi vươn tay xoa mặt anh, dùng đầu ngón tay ghi nhớ đường nét của anh tường tận, nếu lần này tôi thật sự bất hạnh, bại bởi ông trời, tôi phải nhớ kỹ hình dáng của anh, kiếp sau tôi vẫn muốn tìm được anh. “Tôi” của vô số lần trước đó đã nói vậy, mặc dù mỗi ngày thức dậy chúng tôi không giống nhau, nhưng chúng tôi có cùng một trái tim yêu thương Đường Vụ.

“Đừng, Tiểu Hoa, em đừng đi...” Vẻ mặt Đường Vụ giống như một chú cún con bị vút bỏ, tôi ôm anh, hy vọng mình có thể trấn an tâm tình của anh.

“Phu nhân, các giáo sư đều đến đủ cả, chúng ta có thể chuẩn bị tiến vào phòng phẫu thuật.”

“Được.” Tôi vẫy khỏi tay Đường Vụ, đứng lên chuẩn bị theo Tề Bân đi.

“Tiểu Hoa, em hãy nghe anh nói, anh thật sự không ngại mỗi ngày em thức dậy đều coi anh là người xa lạ. Anh không sợ, anh cũng không quan tâm, anh luôn chắc chắn có thể khiến em yêu anh, nhưng anh sợ, anh lo lắng sẽ mất đi em. Em nghe lời đi, đừng đi...” Âm thanh Đường Vụ lại có chút nghẹn ngào, nước mắt tôi tràn mi, tôi muốn nói gì đó nhưng lại sợ quyết tâm của mình sẽ bị dao động, tôi đành phải lờ đi Đường Vụ, theo Tề Bân vào phòng phẫu thuật.

“Bây giờ tôi tiêm thuốc gây mê cho cô.” Tề Bân thay trang phục giải phẫu cách ly, rồi châm ống tiêm chứa thuốc gây mê vào mạch máu của tôi, ông thấy mấy ông già người nước ngoài và người Trung Quốc, trong lòng liền ớn lạnh. Bọn họ sẽ mổ não tôi đây...

“Yên tâm, sẽ không có việc gì đâu.” Đây là câu cuối cùng của Tề Bân tôi nghe được trước khi hôn mê, nụ cười của anh ta khiến tôi yên lòng.

“Nhất định sẽ không sao.” Trận chiến này, tôi cảm thấy lâu dài như một thế kỷ vậy.

Chương 4: Xin chào, cuộc sống

“Em gát anh...” Tại nghĩa địa vào lúc hoàng hôn, một bóng dáng tiêu điều của người đàn ông tựa vào cạnh mộ bia, ngón tay thon dài trắng nõn xoa xoa cái tên khắc trên mộ bia, cảm nhận đầy râu chứng tỏ tâm trạng của người này có bao nhiêu tuyệt vọng mất mát.

“Em đã nói sẽ ở bên anh...” Một giọt lệ rơi xuống từ trên má người đàn ông, tiếng kêu của quạ đen có vẻ càng thê lương hơn.

“Em là một kẻ lừa đảo...” Người đàn ông đau lòng đến cực hạn rồi cuộc không thể kiềm nén nỗi bi thương trong lòng, anh ta ôm mộ bia khóc rống lên, một đường sấm sét đánh ngang chân trời, một trận mưa tầm tã rơi xuống, làm ướt mộ bia, làm ướt quần áo của người đàn ông, phá vỡ một vật gọi là trái tim. Tất cả mọi thứ đều đặt dấu chấm hết...

“Em yêu, bộ phim này em đã xem đi xem lại rất nhiều lần rồi.” Đường Vụ từ trên lầu đi xuống, cho tôi một nụ hôn chào buổi sáng. Tôi quay đầu lại, trừng mắt nhìn anh với vẻ khinh bỉ.

“Hừ, anh lại dám tự tiện bỏ đi kết cục của em...” Tôi phẫn nộ ném điều khiển lên người anh, xoa mặt qua chỗ khác không thèm nhìn anh. Thật sự là đồ vô lại, giải phẫu thành công, tôi và Đường Vụ giống như hoàng tử và công chúa trải qua cuộc sống hạnh phúc đầm ấm với nhau, đó là lừa con nít đấy. Gã Đường Vụ này, tôi oán hận anh, lúc trước tôi ngốc nghếch hồ đồ thế nào mà bị anh lừa vào giáo đường? Sau khi khỏi bệnh, thói xấu của gã này đã lộ nguyên hình!!

“Em yêu, chẳng lẽ em không biết kết cục như thế rất thích hợp tiến quân vào thị trường Hàn Quốc sao?” Đường Vụ vì hành vi xấu xa trơ trẽn của mình mà tiếp tục viện cớ, tôi cầm quả táo đặt trên bàn ném qua người anh, tôi thề, nếu trên bàn chính là quả dưa hoặc sầu riêng hay là vũ khí mạnh mẽ có lực sát thương, tôi sẽ ném ngay không bỏ lỡ!! Tên này quá vô liêm sỉ, sau khi giải phẫu thành công, anh không cho tôi đi làm, không cho tôi can sự, tôi đành làm một nhà biên kịch tự do. Thật vất vả mới được đạo diễn coi trọng kịch bản của tôi, gã Đường Vụ này lại đem kết cục đại đoàn viên của tôi bóp méo thành kết thúc trong bi kịch, nữ chính chết đi, nam chính buồn bã mang theo tình yêu đối với nữ chính mà lặng lẽ tiếp tục sinh tồn. Mẹ kiếp, đây hoàn toàn không để tôi vào trong mắt, trong lòng anh rồi cuộc tôi chẳng có địa vị gì cả!!

“Cây gậy tiến quân vào thị trường gì đó, em chẳng có hứng thú!!”

“Được được được, em yêu đã nói không cần thì không cần. Em yêu, đừng tức giận quá, cẩn thận đứa nhỏ trong bụng...” Đường Vụ không biết khi nào thì lặng lẽ di chuyển sang bên cạnh tôi, ôm lấy tôi, giống như nịnh nọt sờ cái bụng nhỏ hơi gồ lên của tôi.

“Chế nhạo nữa xem...” Tôi đẩy ra bàn tay của anh đang sờ bụng mình, vô lại, ngay cả bụng mỡ nhỏ xíu của tôi cũng chế nhạo được...

“Không dám, hôm nay thời tiết tốt, bằng không chúng ta ra ngoài tản bộ đi?” Tâm trạng của Đường Vụ không tệ, trên mặt vẫn lộ ra nụ cười yêu nghiệt âm áp như ánh mặt trời. Hừ, tôi phi nhỏ...

“Đúng rồi, em nhớ anh còn thiếu em tiền nhuận bút vẫn chưa trả đấy?” Trước khi ra ngoài, tôi đột nhiên nhớ tới chuyện thiếu tiền nhuận bút vô cùng quan trọng, gã Đường Vụ này chính là một tên vô lại

không hơn không kém, ngay cả tiền nhuận bút của kịch bản mà tôi ngâm đắng nuốt cay cũng chiếm lấy riêng, còn nói là giúp tôi sắp xếp, thực ra là ém nhem không muốn đưa cho tôi... Hừ, tôi phỉ nhổ...

“Em yêu, trí nhớ của em hình như trở nên kém đi rồi, tuần trước anh không phải đã đưa cho em rồi sao?”

“Đâu có đâu!!”

“Đương nhiên là có, em nghĩ kỹ lại xem...” Vì thế, tôi bị tên Đường Vụ vô lại này làm lung lay mà bắt đầu suy nghĩ, tuần trước rốt cuộc anh có đưa tiền nhuận bút cho tôi không, đưa chỗ nào, sau khi trả lại thì tôi đặt đâu chứ... Nhưng tôi không để ý, nụ cười ở khoé miệng Đường Vụ có một tí gian trá.

“Em yêu, trên đầu em bốc hơi kìa, em xác định em còn muốn tiếp tục sao?” Đường Vụ cười như không cười nhìn tôi. Tôi ôm đầu, bỏ đi ý nghĩ về tiền nhuận bút. Lắp đặt con chip thông minh này có một chỗ không tốt chính là, dùng não quá độ thì sẽ bốc khói trắng... ==, người không biết còn tưởng rằng tôi đang tu luyện tà công gì đấy...

Cảnh sắc bên ngoài xinh đẹp, nắng chiều dần hạ xuống, tia sáng lười biếng chiếu rọi trên những đoá hoa tươi đẹp, chim chóc đang líu lo ríu rít trên cây, hát mừng tự do hát mừng hạnh phúc hát mừng ánh mặt trời.

Tôi nắm tay Đường Vụ chậm rãi đi tản bộ trong vườn hoa, mọi thứ xung quanh đều thay đổi rất nhiều, những đoá hoa cũng hoán đổi từ mùa này đến mùa kia, người bên cạnh cũng dần dần già đi, nhưng Đường Vụ vẫn ở bên cạnh tôi, trái tim yêu thương tôi chưa từng thay đổi, mà tôi cũng thế.

“Đường Vụ, em nhớ ra rồi, kỳ thật tiền nhuận bút anh căn bản chưa đưa cho em đúng không?” Tôi dựa vào trong ngực Đường Vụ ngắm mặt trời lặn, hai tay dần dần bò lên trên ngực anh.

“Em yêu, em còn thù dai hơn trước kia đấy.” Đường Vụ mỉm cười nói, tôi biết ý anh là ngầm thừa nhận. Trong lòng tôi oán hận, hai tay véo mạnh một múi cơ ngực của anh, nhưng anh lại chẳng đau tí nào. Ngược lại còn cười rất tươi, tôi loáng thoáng có cảm giác không tốt, vừa định chạy đi thì Đường Vụ đã ôm ngang người tôi.

“Em yêu, anh dùng thứ khác càng đáng giá hơn để bồi thường tiền nhuận bút của em nhé.” Này này này, tuy rằng tôi đã gả làm vợ anh, nhưng anh không thể tùy ý quyến rũ tôi như thế chứ, mặc dù tiền nhuận bút rất hấp dẫn, nhưng tôi rất muốn biết, thứ gì càng đáng giá hơn tiền nhuận bút...

“Thứ gì thần thông vậy?” Tôi tò mò hỏi, Đường Vụ ôm tôi từ sân vườn về tới căn nhà, từ căn nhà tới phòng ngủ, anh dùng chân đóng cửa lại rồi đè tôi trên giường.

“Con của chúng mình.”

“Này, anh ép bức người lương thiện có thai nha...” Tôi cự tuyệt.

“...”

“Này, đừng kéo như vậy, sẽ rách đấy...” Tôi giãy dụa.

“...”

“Này, được rồi được rồi, tự em cởi...” Tôi tha hiệp.

-Hết-